

[Justitsministeren]

dardsager uventet ville opstå problemer, der pludselig gør, at de ikke er standardsager længere. Derfor tror jeg altså ikke, at det er muligt at foretage denne udskillelse af en kategori, således som det forudsættes.

Jeg studse lidt over hr. Svend Erik Hovmands bemærkninger om – og det var i relation til mit partis ordførers indlæg – at de bemyndigelseslove, som folketinget vedtager, skulle være anledningen til en forsinket sagsbehandling hos administrationen. Jeg tror, det modsatte er tilfældet. Hvis folketinget giver sig til at lovgive i detaljer, vil man fra folketingets side tage medansvar for at skabe en usmidig forvaltning, tage et medansvar derved, at det er svært at få lavet om på et eller andet, selv om det har vist sig at være upraktisk. Fordelen ved en bemyndigelse er jo netop, at administrationen kan justere sin forvaltning efter det virkelige livs krav uden at skulle sætte lovmaskineriet i gang. Derfor føler jeg mig overbevist om, at den begrundelse, som hr. Svend Erik Hovmand i den seneste forbindelse gav for sit forslag, i hvert fald under ingen omstændigheder holder. Om man skal give bemyndigelse eller ej, kan være et politisk spørgsmål, men det er i hvert fald ikke et spørgsmål om rationalisering af forvaltningen, tværtimod vil jeg sige.

Jeg vil gerne slutte af med at fastslå det, jeg sagde til sidst i mit første indlæg, nemlig at der inden for særområder i form af en vejledning osv. kan være god anledning til at imødekomme de intentioner, der ligger bag forslaget til beslutning. Men igen må jeg tage afstand fra en direkte fiksering af tidsfrister for sagsbehandlinger.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg ved, det er en klassisk metode, at man bevidst misforstår en politisk modstander, men jeg gik ikke ud fra, at vi skulle anvende den slags metoder her, og derfor vælger jeg at tro det positive om ministeren, selv om jeg allerede én gang har redegjort for den misforståelse, som ministeren gav udtryk for i sit allerførste indlæg.

Det, det handler om, er ikke, at vi skal have centralt fastsatte regler for de enkelte kommuner eller de enkelte instanser osv. Det, det drejer sig om, er, at vi skal tilskynde alle offentlige myndigheder til lokalt, inden

for den enkelte myndighed, selv at fastsætte behandlingsterminer, behandlingsfrister, sådan at den borger, der henvender sig, allerede før han indsender sin ansøgning, kan få at vide, at en ansøgning vedrørende det og det normalt vil tage så og så lang tid. Ikke noget med centralt fastsatte regler, og det tror jeg også ministeren vil kunne gøre sig bekendt med er hensigten med forslaget, hvis han læste forslagets bemærkninger grundigt igennem.

Tilsvarende, da ministeren for et øjeblik siden talte om bemyndigelseslove. Ja men jeg har overhovedet ikke beskæftiget mig med, om bemyndigelseslove giver større eller mindre administration. Det, jeg har beskæftiget mig med, er spørgsmålet om ansvaret for lovenes administration. Hvem har det ansvar? Ja, det har vi, når vi lovgiver herinde, men i det omfang vi vedtager bemyndigelseslove, lægger vi altså en del af ansvaret fra os over til ministeren og over til centraladministrationen, og så er det dem, der har ansvaret for, hvordan cirkulæret bliver udformet osv., og dermed er det dem, der har ansvaret for, hvor meget administration det giver. Om det giver mindre, skal jeg ikke kunne sige, og det var heller ikke mit ærinde. Det, jeg beskæftigede mig med, var alene det forhold, som fru Winnie Møller bragte frem, nemlig at vi har et ansvar i denne sal, og det er jeg ganske enig med hende i.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg har bestemt ikke prøvet at udvise nogen ond vilje med hensyn til forståelse af forslaget, jeg prøver faktisk ærligt at finde ud af, hvad det drejer sig om. Men jeg bliver en lille smule forvirret, efterhånden som jeg får flere forklaringer, for nu kan jeg forstå på hr. Svend Erik Hovmand, at det ikke drejer sig om centralt at fastsætte regler, men om at tilskynde kommunerne eller andre organer til at gøre et eller andet. Men der står dog i forslaget: »Regeringen opfordres til at udarbejde regler om behandlingsterminer, svarfrister og underretningspligter for offentlige myndigheder « Derfor har jeg svært ved at se, hvad det skulle være andet end en lov, hvor der stod, at visse sager skal være afgjort inden for visse terminer. Vi plejer jo ikke her i folketinget eller i regeringen at udarbejde vejledninger til kommunerne f. eks., det sker